

ТУРИСТИЧНІ РЕСУРСИ АЗІАТСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКОГО РЕГІОНУ

Туристичні ресурси Азіатсько-Тихоокеанського регіону (АТР) відзначаються надзвичайним багатством і різноманіттям. Це стосується природних, суспільних та подієвих ресурсів. Їх залучення до інтенсивного використання у туристичній індустрії залежить від економічного розвитку і демократичних перетворень у багатьох країнах регіону.

Міжнародний туризм в Азійсько-Тихоокеанському регіоні – відносно молоде явище, оскільки індустрія туризму в окремих країнах почала розвиватися у 1980-ті роки [1, с. 52]. Незважаючи на свій молодий вік туристична галузь регіону приваблює до себе все більше туристів завдяки таким чинникам:

- величезні території для прийому туристів;
- омивання берегів регіону двома океанами та десятками морів і заток;
- розташування цієї частини світу у великій кількості кліматичних областей;
- значна різноманітність та багатство природних ландшафтів і рекреаційних ресурсів;
- наявність великої кількості історичних та культурних пам'яток;
- наявність в регіоні найважливіших світових святинь і центрів паломництва;
- етнічна строкатість континенту;

– розміщення в регіоні держав з найбільшою кількістю населення в світі (Китай, Індія).

У межах Азіатсько-Тихоокеанського регіону комфортні та сезонно комфортні для відпочинку умови формуються в межах субтропічного (узбережжя Малої Азії, захід Леванту, Японські острови без Хоккайдо і Рюкю, Східний Китай, південь Корейського півострова) та субекваторіального кліматичних поясів (півострови Індокитай та Індостан без пустелі Тар, острів Шрі-Ланка без південно-західної частини, Філіппінські острови без південної половини острова Мінданао, південний схід Малайського архіпелагу, Південний Китай) [2, с. 98].

В Австралії на південно-східному і південно-західному узбережжі, які лежать в межах субтропіків і тропіків, сформувалися комфортні та сезонно комфортні умови для рекреаційно-туристичної діяльності.

Нова Зеландія й Океанія майже повністю розташовані в межах комфортних і сезонно комфортних погодно-кліматичних умов, що створює передумови для цілорічного функціонування інфраструктурних об'єктів.

Азіатсько-Туристичний регіон багатий на ландшафти які розподілені по всій його території, але найбагатші та найрізноманітніші знаходяться у Новій Зеландії. Тут ландшафти – одна із головних туристичних принад країни. Візуально вони добре знані мільйонам глядачів з різних куточків світу, дякуючи популярним кінострічкам і серіалам, які були зняті в Новій Зеландії. До відомих туристичних атракцій Нової Зеландії належать курортні зони Раглан і Кафіа.

Основною метою відвідування Азіатсько-Тихоокеанського регіону туристами з інших країн світу є знайомство з культурою, історичними й природними пам'ятками. Кожна з країн регіону має свої пам'ятки які є унікальними. Близько 186 туристичних об'єктів регіону (21%) віднесені до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО [3, с. 68].

Азіатсько-Тихоокеанський регіон володіє потужною ресурсною базою для розвитку пляжного туризму: вся східна частина регіону омивається

Тихим океаном, а південна та Австралія – Індійським. Десятки морів (Філіпінське, Південнокитайське, Аравійське та інші), заток (Бенгальська, Велика Австралійська) та островів перетворюють регіон на рай для любителів різноманітних видів пляжного туризму.

Отже, Азіатсько-Тихоокеанський туристичний регіон має потужний природно-культурний потенціал для розвитку масового туризму. Стрімко завойовують міжнародний туристичний ринок країни Південно-Східної Азії. Таїланд, Індонезія, В'єтнам, поряд із традиційним для західного споживача відпочинком на чистих пляжах, якісним дайвінгом, численними розвагами на кшталт мавпячих чи слонячих театрів, тайського боксу тощо, пропонують широкі можливості для екологічного туризму і пізнання біологічного різноманіття. Наявність релігійних пам'яток дає можливість розвивати релігійний туризм: знайомства з буддизмом та специфічною для європейців і американців східною культурою.

Проте негативним фактором є незначні фінансові вкладення у розвиток туристичної галузі, що пояснюється бідністю більшості країн регіону та спрямованістю розвинутих країн регіону до виїзного туризму (Японія) в інші туристичні регіони світу.

Значна кількість острівних країн в Океанії існує за рахунок міжнародного туризму. Федеративні Штати Мікронезії, Палау, Фіджі вже тривалий час асоціюються у західного споживача із туристичним «раєм» – блакитні лагуни з чистою водою і теплим піском пляжів, коралові рифи, екзотична флора і фауна манять до себе тисячі мандрівників. Але відсутність на багатьох островах в Океанії постійного населення через нестачу питної води і ресурсів першої необхідності ускладнює розвиток туристичної індустрії. Десятки і сотні кілометрів ідеальних пляжів чекають свого часу.

На заваді інтенсифікації використання потужного природного потенціалу Австралії і Нової Зеландії стоїть їх віддаленість від головних споживчих туристичних ринків. Але розвиток круїзного туризму, авіаційного

транспорту і цінова політика провідних авіаперевізників з кожним роком все більше нівелюють цей негативний чинник.

Список використаних джерел

1. Герасименко, В. Г. Формування і розвиток теорії туризму / В. Г. Герасименко // Науковий вісник Одеського державного економічного університету. Науки: економіка, політологія, історія. – 2009. – С. 50-60.
2. Смаль, І. В. Географія туризму та рекреація: словник-довідник. – Тернопіль: навчальна книга – Богдан, 2010. – 120 с.
3. Чудновский, А. Д. Менеджмент туризма : навч. посібник / А. Д. Чудновский, М. А. Жукова – М.: Финансы и статистика, 2009. – 288 с.